

върна и ти са заклѣвамъ, че щомъ си дойда най-първата ми грижа ще е да си заплатя данока.

НЕЙКО.

Ахъ, луда главо! Кому казвашь, че ще си платишь? Ако си заплатишь сега върви си по работата, а ако ли не, то хайде на конака. (подкарва го).

ТАНЧО.

Моля ти са, чичо Нойко, пусни ма да си отида по работата. Азъ схмъ загубенъ човѣкъ, погинала душа! Дѣцата ми гладни мржтъ. Сега земахъ отъ Гълабъ чорбаджи малко пари и имъ купихъ брашно. Ти сега, като ма запрешъ, Гълабъ чорбаджи ще си иска парите, а азъ отъ дѣ ще зема да му ги заплатя? Не е ли язжкъ за меня?

НЕЙКО.

Язжкъ ни язжкъ, азъ ли схмъ ти кривъ. Като ще си иска парите Гълабъ чорбаджи, ще си ги земе. То са знае, че той нѣма да ти ги остави, като на тебе просякъ. Я си продай къщата. Ето и царя пари иска. Продай я, азъ я пеомамъ за триста гроша. Хайде да направиме пазарлъка. (смѣе са).